

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119210919
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119210919.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovvej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, so sídlom M. R. Štefánika 20, Trenčín, proti žalovanému: K., trvale bytom V., o zaplatenie 48,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. októbra 2020, č.k. 20C/40/2019-37, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 48,54 eur od 18.7.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 48,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 48,54 Eur od 15.7.2017 do zaplatenia. V žalobe uviedol, že žalovaný dňa 24.11.2014 žalobcovi doručil žiadosť o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám. Žalobca túto žiadosť vybavil rozhodnutím č. 2017/241866 zo dňa 27.11.2014 o odmietnutí poskytnúť informáciu. Na základe rozhodnutia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. INF/4/2017-M_OPS, 19016/2017 bolo rozhodnutie žalobcu zrušené a vec vrátená na nové prejednanie. Žalovanému bola vyhotovená a zaslaná fotokópia spisovej dokumentácie v počte 1.398 strán. Žalobca si podľa § 21 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám nárokuje na úhradu nákladov, nakoľko dokumentácia bola rozsiahla. V zmysle interného predpisu boli vyčíslené náklady za poskytnutie informácie a žalobca vyzval žalovaného na uhradenie tejto sumy vo výške 48,54 eur do 30 dní odo dňa doručenia výzvy na príslušný účet. Žalovaný si výzvu prevzal, avšak dlžnú sumu neuhradil, preto sa úrad rozhodol vymáhať dlh súdnou cestou.

3. Súd prvej inštancie skúmal, či má v tejto veci právomoc rozhodnúť o uplatnenom nároku, pričom dospel ku kladnému záveru.

4. Súd prvej inštancie následne uviedol, že počas celého konania musí posudzovať, či sú splnené procesné podmienky konania. Medzi procesné podmienky konania patrí v zmysle § 61 CSP aj

procesná subjektivita, teda spôsobilosť určitého subjektu byť účastníkom konania. Žalovaný namietal, že žalobca sa nemôže pred súdom domáhať voči žalovanému zaplataenia uvedeného peňažného nároku, pretože žalobca nemá právnu subjektivitu, keďže v zmysle zákona s účinnosťou od 1.1.2015 prestal byť právnickou osobou. Súd prvej inštancie konštatoval, že je pravda, že žalobca bol do 31.12.2014 v zmysle zákona rozpočtovou organizáciou, teda právnickou osobou, a s účinnosťou od 1.1.2015 bol status žalobcu zmenený na preddavkovú organizáciu, ktorá nie je právnickou osobou, a došlo k tomu na základe § 5 ods. 1, 2 zákona č. 310/2014 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti. Súd prvej inštancie však poukázal na ustanovenie § 61 CSP, podľa ktorého procesnú subjektivitu má nielen ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti, ale aj ten subjekt, komu ju zákon priznáva. Podľa § 5 ods. 5 písm. a) zákona č. 453/2003 Z.z. v znení zákona č. 310/2014 Z.z. účinnom od 1.1.2015 má úrad práce, sociálnych vecí a rodiny spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a môže samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Medzi pôsobnosťou úradu práce, sociálnych vecí a rodiny nepochybne patrí aj sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a s tým je spojený vznik práva na uplatnenie náhrady materiálnych nákladov vzniknutých pri poskytnutí informácií. Zákonodarcia tak priznal v citovanom zákone ustanovení procesnú subjektivitu, teda spôsobilosť samostatne konať pred súdom, aj žalobcovi, hoci žalobca nemá právnu subjektivitu. Námetka žalovaného v tomto smere bola teda nedôvodná. Keďže žalobca je v zmysle zákona č. 453/2003 Z.z. oprávnený konať samostatne pred súdom, z obsahu tohto zákona nevyplýva, že by mal žalobca v konaní pred súdom používať názov zahŕňajúci Ústredie práce, sociálnych vecí, a preto mal súd prvej inštancie za to, že označenie žalobcu v žalobe je správne. Prirovnanie žalobcu k organizačnej zložke podniku je nenáležité, keďže organizačná zložka podniku nemá v zmysle § 7 ods. 1 Obchodného zákonníka právnu subjektivitu a zákon jej na rozdiel od žalobcu nepriznáva procesnú subjektivitu v konaní pred súdom, a preto nemôže organizačná zložka podniku pred súdom konať samostatne a vždy vystupuje aj s označením obchodného mena podnikateľa.

5. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia domáhať sa zaplataenia predmetného peňažného nároku voči žalovanému, pretože žalobca ako štátny orgán (preddavková organizácia napojená na rozpočet Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny) je v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. povinnou osobou a vznikli mu vecné náklady pri sprístupnení požadovaných informácií. Úhrada týchto nákladov je podľa § 21 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z. príjmom žalobcu, ktorému ako povinnej osobe vznikli tieto náklady. Na strane žalovaného je daná pasívna vecná legitímácia, pretože žalovaný požiadal žalobcu o vyhotovenie a zaslanie fotokópií predmetného spisu. Žalobca vyhotovil fotokópie spisového materiálu a zaslal ich žalovanému, čo nespochybnil ani žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu.

6. V konaní bolo zo žiadosti žalovaného zo dňa 24.11.2014 preukázané, že žalovaný žiadal žalobcu, aby vyhotovil a zaslal žalovanému fotokópie spisu, ktorý žalobca viedol ako kolízny opatrovník ohľadom maloletého syna žalovaného. Žalobca najprv rozhodnutím zo dňa 27.11.2014 odmietol žalovanému poskytnúť požadované informácie, no následne po tom, ako toto rozhodnutie žalobcu bolo zrušené rozhodnutím Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR zo dňa 26.4.2017, žalobca vyhotovil a zaslal poštou žalovanému fotokópie spisu v počte 1.398 strán. Vyhotovenie fotokópií spisu v uvedenom počte vyplýva z výpočtu úhrady nákladov a zaslanie fotokópií spisu poštou zo strany žalobcu žalovanému vyplýva z podacieho lístka zo dňa 29.5.2017. Žalovaný nerozporoval tvrdenia žalobcu o tom, že na jeho žiadosť mu žalobca vyhotovil a zaslal fotokópie spisu v uvedenom počte. Z tvrdení žalovaného v odpore vyplýva, že mu boli fotokópie spisu doručené.

7. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku žalovaného, že žalobca nevydal rozhodnutie o sprístupnení informácií, hoci tak podľa § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní spravil mal, a preto by mala byť žaloba predčasne podaná. V zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa použijú všeobecné predpisy o správnom konaní, t.j. zákon č. 71/1967 Zb. vtedy ak nie je v tomto zákone ustanovené inak. Uvedené ustanovenie zakladá subsidiárnu pôsobnosť zákona č. 71/1967 Zb. na konanie podľa zákona č. 211/2000 Z.z., teda zákon č. 71/1967 Zb. sa použije vtedy, ak zákon č. 211/2000 Z.z. nemá osobitnú úpravu. Spôsob vybavenia žiadosti o prístup k informáciám je osobitne upravený v § 18 zákona č. 211/2000 Z.z.. V zmysle tejto právnej úpravy povinná osoba vydáva rozhodnutie, ktoré s poukazom na § 46, § 47 zákona č. 71/1967 Zb. obsahuje aj výrok, odôvodnenie, poučenie o opravnom prostriedku len vtedy ak žiadosť nevyhoví hoci len sčasti (§ 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z.). Ak ale povinná osoba žiadosti

vyhovie a poskytne žiadateľovi požadované informácie, urobí rozhodnutie len zápisom v spise a proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok (§ 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.) a v tomto prípade teda povinná osoba v zmysle zákona nie je povinná vydávať rozhodnutie obsahujúce odôvodnenie a ďalšie náležitosti podľa § 46, § 47 zákona č. 71/1967 Zb. a ani ho doručovať žiadateľovi o informácie. Keďže žalobca vyhovel žiadosti žalovaného a poskytol mu informácie (vyhotovil fotokópie spisu a zaslal ich žalovanému), v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. nemal žalobca povinnosť o tom vyhotovovať rozhodnutie, ani ho doručovať žalovanému. Neobstojí ani námietka žalovaného o tom, že mu žalobca nedoručil s fotokópiami spisu evidenciu listov. Žalobcovi zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva povinnosť so sprístupnenými informáciami doručiť žalovanému aj evidenciu listov spisu. Rovnaký záver prijal aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2SŽi 3/2011 zo dňa 21.3.2011 v obdobnej právnej veci. V prípade, ak mal žalovaný pochybnosti o tom, či mu žalobca poskytol fotokópiu celého spisu, nič žalovanému nebránilo osobne u žalobcu nazrieť do predmetného spisu a overiť si úplnosť informácií. Poverený zamestnanec žalobcu na pojednávaní uviedol, že má informácie, že na žiadosť žalovaného boli zamestnancami žalobcu vyhotovené a žalovanému zaslané fotokópie celého spisu. Vyhodnotením všetkých uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca poskytol žalovanému informácie v súlade so zákonom č. 211/2000 Z.z.

8. Zákon č. 211/2000 Z.z. vychádza zo zásady, že informácie sa poskytujú žiadateľovi bezplatne. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. však vzniká žiadateľovi o informácie povinnosť na úhradu materiálnych nákladov, ktoré vznikli povinnej osobe (žalobcovi) v súvislosti so sprístupnením informácií. Citované zákonné ustanovenie stanovuje, že môže ísť o úhradu nákladov len do výšky skutočných vecných nákladov a určuje druh nákladov, a to náklady spojené so zhotovením kópií, so zadovážením technických nosičov a s odoslaním informácie žiadateľovi. Bližšie sú tieto náklady upresnené v § 1 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 481/2000 Z.z. z 20.12.2000 o podrobnostiach úhrady nákladov za sprístupnenie informácií, v zmysle ktorého sa za materiálne náklady za sprístupnenie informácií považujú náklady na a) obstaranie technických nosičov dát, a to najmä diskiet, kompaktných diskov, b) vyhotovenie kópií požadovaných informácií, a to najmä na papier, c) obstaranie obalu, a to najmä obálok, d) odoslanie informácií, a to najmä na poštovné. V súlade s uvedenými právnymi predpismi uplatnil žalobca proti žalovanému náklady na vyhotovenie fotokópií spisu ako aj náklady na poštovné spolu v sume 48,54 eur. Žalobca vysvetlil, ako vypočítal náklady a vo výpočte úhrady nákladov, ktorý doručil žalovanému spolu s výzvou na úhradu, žalobca uvádzal, že náklady boli vypočítané podľa interného predpisu ako súčet nákladov na vyhotovenie kópií spisu v počte 1.398 strán x 0,03 eur za jednu stranu papiera, t.j. spolu 41,94 eur a nákladov na poštovné v sume 6,60 eur, ktorého úhradu poštovému podniku preukázal žalobca predložením podacieho lístka zo dňa 29.5.2017. Žalovaný nerozporoval tvrdenia žalobcu ohľadom výšky vzniknutých nákladov ani správnosť výpočtu nákladov, a preto súd tieto tvrdenia žalobcu považoval podľa § 151 ods. 1 CSP za nesporné. Žalovanému teda podľa § 21 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi tento peňažný dlh v žalobcom uplatnenej sume 48,54 eur, preto žalobe vyhovel. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal uplatnený úrok z omeškania iba čiastočne, preto vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol.

9. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v podstate v plnom rozsahu, pretože bol toho názoru, že nepriznanie úroku z omeškania za tri dni je zanedbateľné vo vzťahu k celkovo priznanému peňažnému nároku a nemôže mať vplyv pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovi vzniklo vzhľadom na zásadu úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný.

11. Žalovaný namietal, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Už v odpore proti platobnému rozkazu doručil súdu prvej inštancie dôkaz o tom, že webové sídlo Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín má v kontakte uvedený názov Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trenčíne. V rozsudku sa súd prvej inštancie nevysporiadal s týmto závažným dôkazom, ktorým je preukázané, že celý názov žalobcu je Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trenčíne. Žalobca, resp. materská organizácia sa na označuje žalobcu celým názvom. V konaní na súde prvej inštancie žalobca vydával tvrdenia, ktoré si navzájom odporujú. Už na základe tejto výhrady žalovaný žiadal odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok. Žalovaný spochybnil právnu subjektivitu žalobcu, keď konštatoval, že od 1.1.2015 neexistuje. Súdu prvej inštancie vytýkal nesprávnu aplikáciu § 61 CSP. Súd prvej inštancie postupoval nesprávne, pretože sa mal najskôr

vyrovnať s otázkou, či zaniknutá organizácia má nástupnícku organizáciu, ktorá na seba prevzala všetky práva a povinnosti zaniknutej organizácie. Dôsledkom nesprávneho právneho procesného postupu je nesprávne rozhodnutie.

12. Následne žalovaný namietal, že žalobca do dnešného dňa preskúmateľným spôsobom nepreukázal jeho domnienku o tom, že mu poskytol celú požadovanú informáciu v rozsahu a štruktúre dát tak, ako sa nachádza v spise jeho maloletého syna. Zdôraznil, že nemá povinnosť potvrdzovať či vyvracať domnienky žalobcu v situácii, že tento súdu nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by svoju domnienku preukázal. Nesúhlasil tiež s názorom súdu prvej inštancie, že mal možnosť overiť si správnosť poskytnutej informácie nahliadnutím do spisovej zložky jeho maloletého syna. Ďalej žalovaný namietal, že vo vzťahu k žalobcovi súd prvej inštancie neoveril jeho právnu subjektivitu. Žalovaný napokon namietal, že medzi pôsobnosť Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny nepatrí sprístupňovanie informácií.

13. Na tomto základe žalovaný žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. K podanému odvolaniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril.

15. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

16. Výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie odvolaním napadnutý nebol, preto je právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

17. Žalovaný v odvolaní spochybňoval najmä právnu subjektivitu žalobcu.

18. Argumentácia žalovaného je však podľa odvolacieho súdu totožná s argumentáciou, ktorú žalovaný viedol v konaní pred súdom prvej inštancie. S ňou sa súd prvej inštancie vyčerpávajúco vyrovnal. Argumentácia žalovaného neprináša nové tvrdenia, ktoré by boli schopné tieto závery súdu prvej inštancie vyvrátiť. Neprináša ani právne posúdenie, popri ktorom by neobstála právna argumentácia súdu prvej inštancie.

19. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobcovi v konaní svedčí aktívna vecná legitímácia. Niet totiž pochyb o tom, že podľa § 5 ods. 5 písm. a) zákona č. 453/2003 Z.z. v znení zákona č. 310/2014 Z.z. účinnom od 1.1.2015 má úrad práce, sociálnych vecí a rodiny spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a môže samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Niet pochyb ani o tom, že úrad práce, sociálnych vecí a rodiny má v pôsobnosti aj sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z., s ktorým je spojená i možnosť súdneho uplatnenia náhrady materiálnych výdavkov vzniknutých pri poskytovaní informácií.

20. Odvolací súd nesúhlasí ani námietkou žalovaného vzťahujúcou sa k označeniu žalobcu zahŕňajúceho označenie „Ústredie“. S touto argumentáciou sa náležite vyrovnal už súd prvej inštancie, preto odvolací súd na túto argumentáciu žalovaného iba odkazuje. Nie je úlohou odvolacieho súdu opakovať odpoveď súdu prvej inštancie na totožnú otázku, ak odvolateľ v odvolaní nepriniesol žiadnu novú argumentáciu schopnú vyvrátiť vecnú správnosť prijatých záverov.

21. Neopodstatnená je podľa odvolacieho súdu i námietka žalovaného, podľa ktorej žalobca preskúmateľným spôsobom nepreukázal jeho domnienku o tom, že mu poskytol celú požadovanú informáciu v rozsahu a štruktúre dát tak, ako sa nachádza v spise jeho maloletého syna.

22. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo bez pochyb preukázané, že žalobca poskytol žalovanému ním požadované informácie. Súd prvej inštancie k tomuto záveru prezentoval rozsiahlu argumentáciu (bod 27. napadnutého rozsudku). Žalovaný ju vecne a konkrétne nespochybňuje. Žalovaný v podanom odvolaní nekonkretizuje, v čom bola požadovaná informácia, ktorú mu žalobca poskytol, neúplná. Odvolací súd tak nemohol pristúpiť k preskúmaniu záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalobca neposkytol žalobcovi žiadajú informáciu v jej úplnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že

čím je námietka všeobecnejšia, tým všeobecnejšie k nej súd môže pristúpiť a posudzovať ju. Nie je možné, aby súd za odvolateľa špekulatívne domýšľal argumenty, konkretizoval všeobecné tvrdenia alebo vyberal zo spisu tie skutočnosti, ktoré odvolateľove tézy podporujú. Takým postupom by súd prestal byť nestranným a prevzal by na seba úlohu odvolateľovho advokáta (rozsudok NSS ČR zo dňa 24.2.2021, sp. zn. 10 As 2/2020, bod 20).

23. Súd prvej inštancie preto vecne správne rozhodol o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi vecné náklady za poskytnutie ním žiadanej informácie.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).